

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové ve věci

navrhovatele:

obec Březnice

sídlem Březnice 485, 760 01 Zlín

zastoupen advokátem Mgr. Markem Davidem

sídlem Lešetín IV/777, 760 01 Zlín

proti

odpůrci:

Magistrát města Zlín

sídlem náměstí Míru, 761 60 Zlín

za účasti:

1) **Lesy České republiky, s.p.**

sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

2) **ZAKO Turčín, spol. s r. o.**

sídlem Březnice 363, 760 01 Březnice

zastoupena advokátem Mgr. Martinem Vlčkem

sídlem Holešovská 166, 763 16 Fryšták

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 12. 1. 2018, č. j. MMZL 000806/2018, sp. zn. MMZL-odd.DSŘ-110255/2017/Hap – stanovení místní úpravy provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci na parc. č. 2323 k. ú. Březnice u Zlína,

takto:

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy ze dne 12. 1. 2018, č. j. MMZL 000806/2018, sp. zn. MMZL-odd.DSŘ-110255/2017/Hap – stanovení místní úpravy provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci na parc. č. 2323 k. ú. Březnice u Zlína, **s e z a m í t á.**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Navrhovatel podal ke zdejšímu soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy ze dne 12. 1. 2018, č. j. MMZL 000806/2018, sp. zn. MMZL-odd.DSŘ-110255/2017/Hap – stanovení místní úpravy provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci na parc. č. 2323 k. ú. Březnice u Zlína (dále též „napadené opatření obecné povahy“).

I. Podstata věci

2. Napadené opatření obecné povahy podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v návaznosti na § 77 odst. 5 téhož zákona, stanoví místní úpravu provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci na parc. č. 2323 v k. ú. Březnice u Zlína (dále jen „předmětná komunikace“) spočívající v umístění nového svislého dopravního značení „č. B 11 – Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou „č. E 13 – Text nebo symbol“ s textem „MIMO DOPRAVNÍ OBSLUHU“ (dále jen „dopravní značení“), a to na vjezdech z obou stran na předmětnou komunikaci, v rozsahu dle přiložených situací místní úpravy provozu na pozemních komunikacích, které jsou nedílnou součástí tohoto opatření obecné povahy.
3. Napadené opatření obecné povahy bylo vydáno z důvodu potřeby zakázat vjezd všech motorových vozidel mimo dopravní obsluhu na předmětnou komunikaci (konkrétně zejména z důvodu zamezení vzniku nebezpečných situací, neboť zde při jízdě odvozních souprav s dřívím není dostatečný prostor pro obousměrný provoz a při případném vyhýbání se

dalších vozidel může dojít k poškození krajnic komunikace, z důvodu ochrany majetku před krádežemi dříví, zakládáním černých skládek, udržováním klidu v lesích apod.).

4. Odpůrce předmětné opatření obecné povahy vydal na základě návrhu osoby zúčastněné na řízení 1. ze dne 29. 8. 2017 po projednání s Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, dopravním inspektorátem Zlín, který je v dané věci dotčeným orgánem.
5. Navrhovatel napadá opatření obecné povahy v celém rozsahu z toho důvodu, že se odpůrce v odůvodnění opatření obecné povahy nedostatečně vypořádal s námitkami navrhovatele, a proto považuje opatření obecné povahy za nepřezkoumatelné.

II. Shrnutí návrhové argumentace

IIa. Aktivní legitimace

6. V návrhu ze dne 2. 2. 2018 se navrhovatel domáhal zrušení napadeného opatření obecné povahy, a to z následujících důvodů. Navrhovatel předně odůvodnil svoji aktivní legitimaci k podání návrhu tím, že napadeným opatřením obecné povahy byl zkrácen na svých právech v několika ohledech. Umístěním zákazového dopravního značení na předmětné komunikaci byla zvýšena hustota provozu v obci Březnice, neboť řidiči ze sousedních obcí nyní pro průjezd do Zlína a zpět využívají především komunikaci vedoucí přes obec Březnice. Napadené opatření obecné povahy rovněž zasahuje do práva a zároveň povinnosti navrhovatele pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů a při tom zároveň chránit veřejný zájem, kterým je v daném případě zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu v obci. Stejně tak je péče o dopravní infrastrukturu a zajištění potřeb občanů obce spojených s dopravou právem a povinností navrhovatele v případě, zejména pokud napadené opatření obecné povahy zásadně omezuje příjezd k nemovitostem občanů žijících v místní části zvané „Kříby“.

IIb. Návrhové body

7. Navrhovatel proti napadenému opatření obecné povahy dále rozvedl své námitky sdružené do tří návrhových bodů, jejichž podstatný obsah je následující.
8. Navrhovatel spatřuje rozpor napadeného opatření obecné povahy s § 7 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb., zákona o pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Veřejný přístup na účelovou komunikaci dle navrhovatele lze omezit pouze tehdy, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů jejího vlastníka. Navrhovatel již v námitkách proti návrhu napadeného opatření obecné povahy uvedl, že k omezení veřejného přístupu může dojít zejména v případech, kdy je komunikace např. výrazně poškozována průjezdem vozidel vysoké hmotnosti (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 1. 2012, č. j. 52 A 32/2011-50). Dle navrhovatele však k žádnému obdobnému poškozování předmětné komunikace nedochází, neboť je využívána především osobními vozidly obyvatel obce Březnice a sousedních obcí. Rovněž frekvence dopravy zde není natolik vysoká, aby hrozilo výrazné poškození této komunikace. V souvislosti s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích odkazoval odpůrce na § 20 odst. 1 písm. g) zákona č. 289/2015 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), který stanovuje, že je v

lesích zakázáno jezdit a stát s motorovými vozidly. Dle navrhovatele na věc dopadá rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 449/2005, v němž Nejvyšší soud dovodil, že lesní zákon a zákon o pozemních komunikacích vedle sebe obostojí, tedy zpevněná lesní cesta na pozemku určeném k plnění funkcí lesa je současně účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a podléhá stejně jako ostatní účelové komunikace režimu tohoto zákona. Z tohoto důvodu může být omezen přístup na účelovou komunikaci pouze za splnění zákonných podmínek podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Podle názoru navrhovatele Nejvyšší soud tímto rozsudkem překonal rozpor, který lze spatřit mezi § 20 lesního zákona, který stanovuje např. zákaz vjezdu motorových vozidel do lesa (včetně lesních cest), a § 19 zákona o pozemních komunikacích, který dovoluje v mezích zákona a zvláštních právních předpisů užívat v podstatě všechny veřejně přístupné účelové komunikace. Navrhovatel nadto upozorňuje, že se v daném případě jedná o cestu asfaltovou, která je zcela přizpůsobena provozu motorových vozidel. Dle odpůrce vydání napadeného opatření obecné povahy nebrání v podstatě žádná ze skutečností, kterou navrhovatel ve svých námitkách uvedl (např. problematický příjezd do průmyslové zóny která se nachází v horní části obce Březnice, výhradní užívání předmětné komunikace některými vlastníky k příjezdu k jejich nemovitostem atd.). Tato argumentace však dle navrhovatele s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího soudu neobstojí.

9. Navrhovatel dále namítá, že napadené opatření obecné povahy je v rozporu s § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť podle tohoto ustanovení může být dopravní značení užíváno jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Je zřejmé, že smysl umístění dopravních značek nemůže být samoučelný či dokonce šikanózní, nýbrž že musí být racionální a opodstatněný některým z uvedených legitimních důvodů. Pokud takový důvod neexistuje, jedná se o dopravní značku umístěnou protizákonně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100). Dle navrhovatele umístění zákazového dopravního značení není v dané situaci odůvodněno zajištěním bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tuto skutečnost nelze dovodit z odůvodnění napadeného opatření obecné povahy ani z dalších podkladů. Přestože si lze dle navrhovatele představit, že ochrana před poškozením krajnic účelové komunikace je ve veřejném zájmu, odpůrce v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy nijak nedoložil, že by k takovému poškození skutečně docházelo. Ochrana majetku před krádežemi dříví a zakládáním černých skládek rovněž nelze považovat za relevantní, neboť tato rizika přímo nesouvisí s obecným užíváním účelové komunikace. Lze namítnout, že zakládání černých skládek ani krádeže dříví nezabrání umístění dopravního značení.
10. Poslední bod návrhu směřuje k námitce, že napadené opatření obecné povahy je v rozporu se zásadou proporcionality. Dle navrhovatele je třeba zkoumat, zda nelze cíle dosáhnout jiným vhodnějším prostředkem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98). Navrhovatel je názoru, že napadené opatření obecné povahy spočívající v úplném zákazu vjezdu motorových vozidel na předmětnou účelovou komunikaci nelze považovat za nejšetrnější prostředek k dosažení stanoveného cíle. Dle navrhovatele by šetrnějším prostředkem byl například zákaz vjezdu vozidel určité hmotnosti nebo kyvadlový provoz. K tomu dodává, že se zachováním principu proporcionality úzce

souvisí i § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu. Navrhovatel má za to, že zde existují takové okolnosti, které svědčí jednoznačně v neprospěch napadeného opatření obecné povahy a které navrhovatel namítal již v podaných námitkách (např. skutečnost, že obyvatelé části obce Březnice zvané „Kříby“ využívají k příjezdu ke svým nemovitostem výhradně tuto komunikaci a umístění zákazové značky pro ně představuje významnou komplikaci, dále komplikace příjezdu do průmyslové zóny, která se nachází v horní části obce Březnice apod.).

III. Shrnutí stanoviska odpůrce

11. Odpůrce poukazuje na skutečnost, že se v případě řešeného úseku předmětné komunikace jedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa, a to jak dle údajů uvedených v katastru nemovitostí, tak dle sdělení vlastníka předmětné komunikace, který tuto informaci uvedl ve svém návrhu stanovení místní úpravy provozu. Odpůrce vycházel z § 2 písm. a) lesního zákona, dle kterého se lesem rozumí lesní porosty s jejich prostředím a pozemky určené k plnění funkcí lesa, a § 20 odst. 1 písm. g) téhož zákona, dle něhož je zakázáno jezdit a stát s motorovými vozidly. Odpůrce tak dospěl k názoru, že na dotčeném úseku je zakázána jízda motorovými vozidly, a to i bez umístění požadovaného dopravního značení, resp. bez kritéria „nezbytné nutnosti“ dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. K navrhovatelem uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 52 A 32/2011-50 odpůrce uvedl, že ten je v daném případě neaplikovatelný, neboť neřeší pozemek určený k plnění funkcí lesa. V případě rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 449/2005 odpůrce poukazuje na skutečnost, že nelze zaměňovat pojmy „obecné užívání“ a „užívání motorovými vozidly“, neboť dopravní značka „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ neznamená „Zákaz vstupu do lesa“.
12. Odpůrce taktéž v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 posuzoval, zda v daném případě existuje jiná pozemní komunikace, který by zajistila dopravní obsluhu oblasti za úsekem předmětné komunikace, a dospěl k závěru, že nezjistil žádnou nutnou a ničím nenahraditelnou komunikační potřebu užití předmětné komunikace pro dosažení určitého pozemku.
13. Dle odpůrce je taktéž napadené opatření obecné povahy v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100, neboť toto opatření obecné povahy sleduje veřejný zájem, kterým je v tomto případě dodržování zákonů (zejména lesního zákona) a ochrana lesa.
14. Odpůrce taktéž nesouhlasí s tvrzením, že je napadené opatření obecné povahy v rozporu se zásadou proporcionality, neboť nebylo možné dosáhnout cíle jiným vhodnějším prostředkem. Odpůrce má taktéž za to, že nebyl nijak zpochybněn rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, neboť odpůrce zkoumal, zda lze dosáhnout požadovaného cíle vhodnějšími prostředky. Nelze však připustit, že pouze kvůli zkrácení cesty by bylo možné nedodržovat § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona.

IV. Shrnutí vyjádření osob zúčastněných na řízení

15. Osoba zúčastněná na řízení 1. své procesní postavení dovozuje ze skutečnosti, že podala žádost odpůrci o stanovení místní úpravy provozu na předmětné komunikaci, přičemž pozemek parc. č. 2323 v k. ú. Březnice u Zlína je ve vlastnictví České republiky s právem hospodaření pro tuto osobu zúčastněnou na řízení. Dle této osoby zúčastněné na řízení se v konkrétním případě nejedná o veřejnou komunikaci, neboť její stavebnětechnické parametry jsou přizpůsobeny způsobu a účelu jejího určení a neodpovídají parametrům pro provoz na veřejných komunikacích. V souvislosti s vjezdem vozidel, pro jejichž provoz předmětná komunikace není určena, dochází k nebezpečným situacím, neboť při jízdě odvozních souprav se dřívím zde není dostatečný prostor pro obousměrný provoz a při případném vyhýbání se dalších vozidel může dojít k poškození krajnic komunikace. Osoba zúčastněná na řízení poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, dle něhož ústavně konformní výklad § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je takový, že v případě, že toto ustanovení s omezením vlastnického práva nespojuje s poskytnutím finanční náhrady, musí s takovým omezením vlastnického práva vlastník příslušného pozemku souhlasit. Osoba zúčastněná na řízení 1. však nikdy takový souhlas neudělila a proto má za to, že by se měl uplatnit postup podle § 77a zákona o silničním provozu, přesto však postupovala z procesní opatrnosti podle § 77 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Argumentace rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 449/2005 je dle této osoby zúčastněné na řízení nepřiléhavá. Veřejný zájem ve věci vyplývá z lesního zákona, podle něhož je les chráněn jako národní bohatství a důležitá složka ekosystému. Taktéž je toho názoru, že napadené opatření obecné povahy pouze konstatuje faktický a právní stav daný lesním zákonem a není tak v rozporu se zásadou proporcionality. Občanům obce Březnice žijícím v místní části nazvané „Kříby“ byla v minulosti vždy vlastníkem lesa udělena výjimka ze zákazu dle § 20 odst. 4 lesního zákona a i od nich vzešla iniciativa k umístění zákazových značek, a to přesto, že lesní cesta „Oskerušná“ není jedinou přístupovou cestou do této části obce Březnice a k průmyslové zóně. Dle osoby zúčastněné na řízení 1. se navrhovatel odmítl v roce 2011 podílet na rekonstrukci úseku ve vlastnictví obce mimo jiné proto, že se nejedná o strategickou cestu (dopis obce Březnice ze dne 24. 2. 2011). Osoba zúčastněná na řízení 1. taktéž přiložila fotografie odpadu v blízkosti lesní cesty „Oskerušná“, kde se opakovaně objevují černé skládky odpadu.
16. Osoba zúčastněná na řízení 2. uvedla, že má provozovny v obcích Provodov a Březnice, mezi nimiž probíhá úzká logistická spolupráce. Doposud byla předmětná komunikace využívána z důvodu optimální komunikační potřeby. Po umístění značky zákazu vjezdu motorových vozidel je nezbytné využívat objízdnou trasu (Březůvky – Kudlov točna – Lesní hřbitov – Maják kruhový objezd – Březnice), která je delší o zhruba 7 km a vede obcemi přes hustou zástavbu. Přijaté řešení jednak zvyšuje náklady společnosti a zároveň z pohledu veřejného zájmu obyvatel v dotčených lokalitách na objízdné trase snižuje kvalitu jejich života (hluk z dopravy, vyšší frekvence dopravy apod.). Předmětnou komunikaci využívali zaměstnanci z Březůvek, Provodova, Ludkovic, Řetechova a Slavičína k cestě do zaměstnání. V důsledku zákazu vjezdu se však zaměstnancům zvýší náklady na dopravu a dojezdové časy na cestě do zaměstnání. Předmětná komunikace byla využívána přinejmenším po dobu 70 let, aniž by bylo třeba zde provoz jakkoliv regulovat.

V. Shrnutí repliky navrhovatele

17. Navrhovatel reagoval na tvrzení odpůrce, že při posuzování návrhu místní úpravy provozu vycházel ze skutečnosti, že pozemek par. č. 2323 v k. ú. Březnice u Zlína, na kterém se nachází předmětná komunikace, je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa. Vzhledem k tomu, že dle § 2 písm. a) lesního zákona se lesem rozumí také pozemky určené k plnění funkcí lesa, odpůrce na danou situaci aplikoval § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona a uzavřel, že na předmětnou komunikaci je z tohoto důvodu zakázáno jezdit a stát s motorovými vozidly, a to i bez umístění požadovaného dopravního značení. K tomu navrhovatel sdělil, že je třeba rovněž zohlednit, že na předmětném pozemku se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, což ostatně také vyplývá z katastru nemovitostí. Dle navrhovatele zde dochází k rozporu, zda účelovým komunikacím, které jsou zároveň lesními cestami, náleží ochrana dle citovaného ustanovení lesního zákona nebo zda se na ně vztahuje právo obecného užívání dle zákona o pozemních komunikacích. Navrhovatel opět poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 449/2005, kde dovodil, že pokud zpevněná lesní cesta na pozemku určeném k plnění funkcí lesa vykazuje současně znaky účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podléhá stejně jako ostatní účelové komunikace režimu tohoto zákona, včetně § 19 odst. 1 upravujícího tzv. obecné užívání pozemních komunikací.
18. Dle navrhovatele rozlišování pojmů „obecné užívání“ a „užívání motorovými vozidly“ ze strany odpůrce odporuje výkladu § 19 odst. 1 ve spojení s § 2 zákona o pozemních komunikacích. Účelová komunikace je pozemní komunikací a je určena k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.
19. K nesouhlasu odpůrce ohledně aplikace rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 52 A 32/2011-50 z důvodu odlišného skutkového stavu, neboť se zde nejednalo o pozemek určený k plnění funkcí lesa, navrhovatel sdělil, že na tento rozsudek odkazoval pouze pro ilustraci případů, kdy může být omezen veřejný přístup na účelovou komunikaci. Dle navrhovatele z ničeho nevyplývá, že je režim a podmínky omezení přístupu na účelové komunikace odlišný pro lesní cesty a pro „jiné účelové komunikace“.
20. Na závěr navrhovatel zdůraznil, že proti napadenému opatření obecné povahy nebíjí z důvodu „zkrácení cesty“, nýbrž proto, že odpůrce postupoval v rozporu se zákonem a principem proporcionality. Odpůrce při vydání napadeného opatření obecné povahy vzal za nesporné, že užíváním účelové komunikace dochází k porušení lesního zákona, a podle toho i činil své další kroky, aniž by zvážil šetrnější opatření.

VI. Posouzení věci

21. Zdejší soud byl při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Zároveň se řídil i judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k přezkumu opatření obecné povahy.
22. Při meritorním přezkumu opatření obecné povahy postupoval zdejší soud dle algoritmu vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98 (publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), dle něhož je třeba při zkoumání důvodnosti návrhu postupovat v pěti

krocích tzv. algoritmu přezkumu opatření obecné povahy. V prvním kroku soud zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc.

Ve druhém kroku se soud zabývá tím, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). Ve třetím kroku soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy.

Ve čtvrtém kroku se pak soud zaměřuje na otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem, tedy s hmotněprávními předpisy. Poslední krok přezkumu pak spočívá ve zkoumání souladu opatření obecné povahy se zásadou proporcionality. Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalším s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již věcně nezabývá, ledaže by povaha věci, zejména s ohledem na dopad soudního rozhodnutí na další průběh řízení o vydání opatření obecné povahy naznačení dalšího postupu vyžadovala, zejména z důvodů eliminací případných příštích opakovaných soudních sporů postavených

na argumentaci vznesené již v projednávaném návrhu.

23. Zdejší soud neshledal návrh důvodným.

VIa. Přípustnost návrhu

24. V první řadě se zdejší soud zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení. Obecně lze za podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a s. ř. s. považovat existenci opatření obecné povahy, dodržení zákonem stanovené lhůty pro podání návrhu a aktivní a pasivní legitimaci. Právní úprava řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je obsažena v § 101a a násl. s. ř. s. Zdejší soud shledal, že napadené opatření je opatřením obecné povahy ve smyslu § 171 a násl. správního řádu ve spojení s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, přičemž napadené opatření nabylo účinnosti dne 29. 1. 2018, a proto tříletá lhůta k podání návrhu byla zachována. Zdejší soud se tak zabýval přípustností návrhu a dalšími souvisejícími podmínkami řízení.
25. Posouzením dopravní značky jako opatření obecné povahy se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98 (publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS), nebo v rozsudku ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100 (publikovaný pod č. 1794/2009 Sb. NSS). Z citované judikatury a odborné literatury přesvědčivě plyne, že právě stanovení dopravního značení představuje typický příklad opatření obecné povahy v materiálním pojetí. Jestliže se totiž tato forma rozhodnutí vyznačuje konkrétností předmětu a obecností subjektů, jedná se z materiálního hlediska právě o opatření obecné povahy (k tomu blíže např. J. VEDRAL. *Správní řád – komentář*. Polygon, 2006, s. 966 a násl.; J. KNĚŽÍNEK. *Opatření obecné povahy na praktickém příkladu stanovení dopravního značení*. Právní fórum č. 4/2007, s. 143 a násl.). Právě umístěním dopravní značky na konkrétní místo totiž dochází ke konkretizaci pravidel (práv a povinností blíže nespecifikovaných účastníků provozu na pozemních komunikacích) vyplývajících z této dopravní značky na konkrétní dopravní situaci, která existuje na daném místě.

26. Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120 (publikováno pod č. 1910/2009 Sb. NSS), uvedl: „*Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. (...) Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku.*“.
27. V daném případě aktivní legitimace navrhovatele vyplývá ze skutečnosti, že obec Březnice je vlastníkem pozemku parc. č. 1007/12 v k. ú. Březnice u Zlína, který přímo sousedí s předmětnou komunikací. Na základě uvedeného zdejší soud neměl pochyb o tom, že navrhovatel byl k podání návrhu aktivně legitimován. Ostatně odpůrce v tomto ohledu ani ničeho nenamítal.
28. Stejně tak ve věci nebyla spornou pasivní legitimace odpůrce, který napadené opatření obecné povahy vydal.
29. Z doložených podkladů i ze správního spisu odpůrce je zřejmé, že napadené opatření skutečně právní sféru navrhovatele v rozsahu vyjmenovaných základních práv jednoznačně zasahuje.
30. I další podmínky řízení má zdejší soud za splněné, a proto mohl přikročit k meritornímu přezkumu opatření obecné povahy.

Vlb. Pravomoc a působnost odpůrce při vydávání územního plánu

31. Zdejší soud je (s nabytím účinnosti novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb. dne 1. 1. 2012) limitován tím, že podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Přesto první dva kroky algoritmu soud činí vzhledem k jejich obsahu z úřední povinnosti [též odst. 28. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, č. 2215/2011 Sb. NSS (věc *Změna územního plánu obce Moravany*)].
32. Zdejší soud tedy v prvé řadě zkoumal, zda měl odpůrce pravomoc k vydání napadeného opatření obecné povahy a zda bylo v jeho působnosti předmětnou úpravu místního provozu stanovit. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu platí, že „*místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích a užití zařízení pro provozní*

informace *stanoví*
na silnici II. a III. třídy, místní komunikaci a na veřejně přístupné účelové komunikaci obecní úřad *obce*
s rozšířenou působností.“ Podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že „Místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví příslušný správní orgán opatřením obecné povahy, jde-li o světelné signály, příkazové a zákazové dopravní značky, dopravní značky upravující přednost a dodatkové tabulky k nim nebo jiné dopravní značky ukládající účastníkovi silničního provozu povinnosti odchylné od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích. Z citovaných ustanovení je jednoznačně patrné, že odpůrce byl ze zákona oprávněn na předmětné komunikaci stanovit místní úpravu provozu dopravními značkami, přičemž tento vrchnostenský akt má ex lege stanovenou formu opatření obecné povahy. Z toho zároveň zdejší soud dovodil, že napadené opatření obecné povahy bylo vydáno správnou formou a je přezkoumatelné v režimu ustanovení § 101a s. ř. s.

33. Navrhovatel navíc ani nedostatek pravomoci či působnosti odpůrce, ani nesprávnost formy vrchnostenského aktu stanovení místní úpravy provozu nenamítal (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).
34. Proto mohl zdejší soud přistoupit přímo ke kroku třetímu, kterým je zkoumání toho, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem daným způsobem.

VIc. Postup odpůrce při vydávání opatření obecné povahy

35. V následujícím kroku se zdejší soud zaměřil na posouzení tvrzení navrhovatele, že se odpůrce nedostatečně vypořádal s námitkami.
36. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je rozhodnutí o námitkách podle § 172 odst. 5 správního řádu z formálního hlediska správním rozhodnutím a je na ně nutno klást požadavky jako na jiná správní rozhodnutí, zejména požadavky kladené ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Například podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, je z § 68 odst. 3 správního řádu užitého přiměřeně podle § 174 odst. 1 správního řádu zřejmé, že v tomto odůvodnění (odůvodnění opatření obecné povahy) nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí a že i v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. V rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, Nejvyšší správní soud uvedl, že „je třeba na odůvodnění rozhodnutí o námitkách (roz. rozhodnutí podle § 172 odst. 5 správního řádu) klást stejné požadavky *jako*
v případě jiných správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu).“ V usnesení ze dne 27. 10. 2010, č. j. 2 Ao 5/2010-24, pak Nejvyšší správní soud dovozuje, že „rozhodnutí o námitkách, *pojaté*
do odůvodnění opatření obecné povahy, je z materiálního hlediska samostatným správním rozhodnutím, jehož soudní přezkum není a priori vyloučen.“
37. Z napadeného opatření obecné povahy je zřejmé, že odpůrce se s námitkami řádně vypořádal
v rámci odůvodnění.

38. K námitce navrhovatele, že omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci je možné jen pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka, ale v daném případě nebylo zákonné kritérium „nezbytné nutnosti“ naplněno, uvedl odpůrce totožné úvahy jako v prvním bodě vyjádření k návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy. Tím na argumentaci navrhovatele srozumitelně reagoval.
39. Dalšími námitkami navrhovatele bylo, že frekvence dopravy není na předmětné komunikaci natolik vysoká, aby byla výrazně poškozována nebo docházelo k nebezpečným situacím z důvodu vyhýbání vozidel, dále že stanovení místní úpravy provozu by mělo nepříznivý vliv na bezpečnost a plynulost provozu v obci Březnice a v případě, že by byl zakázán vjezd na účelovou komunikaci, došlo by ke značnému zvýšení intenzity dopravy v obci Březnice. K tomu odpůrce uvedl, že u těchto tvrzení shledal vzájemný rozpor a dodal, že přesná hodnota intenzity dopravy, která by se přenesla na pozemní komunikace v obci Březnice, nebyla nijak doložena. Pouze bylo v rámci námitek doloženo „Měření intenzit v obci Březnice“ (mimo profil řešené pozemní komunikace na parc. č. 2323 k. ú. Březnice u Zlína). Odpůrce však na úseku předmětné komunikace provedl dne 23. 11. 2017 místní šetření, mj. také se zaměřením na intenzitu dopravy, která byla zjištěna v rozsahu 18 vozidel za hodinu (v pracovní den, v době od 8:00 do 9:00 hod.), a to zejména ve směru na Pindulu. Odpůrce se tak nedomnívá, že by stanovení místní úpravy provozu způsobilo významné navýšení intenzity dopravy v obci Březnice. V případě posouzení možného negativního vlivu na bezpečnost a plynulost provozu v obci Březnice bylo zohledněno také vyjádření dotčeného orgánu, jenž žádnou připomínku ve svém vyjádření neuvedl.
40. K námitce, že navrhovatel (zde osoba zúčastněná na řízení 1.) nepředložil důkazy na podporu svého tvrzení, že krajnice účelové komunikace jsou poškozovány z důvodu vyhýbání vozidel s odvozními soupravami dříví, poukázal odpůrce na poznatek z provedeného místního šetření, kdy při průjezdu předmětným úsekem komunikace osobním vozidlem Suzuki Vitara došlo k několikerému míjení s protijedoucími osobními vozidly. V jednom případě takovým způsobem, že protijedoucí osobní vozidlo zcela zastavilo a vozidlo správního orgánu mohlo těsně kolem něj v podstatě rychlostí chůze projet, ve druhém případě protijedoucí vozidlo vjelo do lesa (resp. na nebezpečnou lesní cestu) a v dalším případě vozidlo zastavilo na křižovatce u domu čp. 311 tak, aby bylo možné bezpečné vyhnutí s vozidlem správního orgánu.
41. Co se týče námitky, že osobou zúčastněnou na řízení 1. tvrzené důvody spočívající v ochraně před krádežemi dříví a zakládáním černých skládek jsou irelevantní, neboť přímo nesouvisí s užíváním předmětné komunikace, odpůrce argumentoval, že k těmto protizákonným činnostem může přeci jen docházet snáze při užití motorového vozidla, a to zejména v situaci, kdy bude na předmětnou komunikaci jízda motorovými vozidly zakázána pouze příslušným ustanovením lesního zákona, nikoli přímo dopravním značením.
42. Ohledně námitky, že předmětná komunikace je dlouhodobě využívanou spojnici mezi obcí Březnice a Kudlovem, odpůrce uvádí, že tuto komunikaci mohou využívat cyklisté, chodci, případně motorová vozidla uvedená v § 20 lesního zákona.

43. Námitku, že někteří obyvatelé obce Březnice využívají k příjezdu ke svým nemovitostem výhradně předmětnou komunikaci, nepovažoval odpůrce za relevantní, neboť tato činnost obyvatel obce je Březnice v rozporu s platnými právní předpisy. Odpůrce dodal, že k příjezdu do části obce Březnice zvané „Kříby“ je možno užít pozemní komunikace vedoucí přes centrální část obce Březnice, byť se jedná o delší trasu.
44. K poslední námitce odpůrce uvedl, že není možné pro příjezd do průmyslové zóny předpokládat využití pozemní komunikace, na které je zákonem ustanoven zákaz jízdy motorových vozidel.
45. Odpůrce tak v odůvodnění napadeného opatření postupně vyjmenoval všechny uplatněné námitky podané po oznámení návrhu napadeného opatření obecné povahy a rovněž všechny tyto námitky bezesbýtku vypořádal.
46. Odpůrce tedy vydal napadené opatření obecné povahy zákonem předepsaným postupem. Postupoval podle § 172 odst. 1, 2 správního řádu a návrh napadeného opatření obecné povahy s odůvodněním dne 30. 10. 2017 uveřejnil veřejnou vyhláškou, kterou vyvěsil na své úřední desce až do 15. 11. 2017. Vyzval dotčené osoby, aby k návrhu napadeného opatření obecné povahy podávaly připomínky nebo námitky. Dotčené osoby, včetně navrhovatele, tedy měly možnost se s návrhem napadeného opatření obecné povahy nejen seznámit, ale rovněž se k němu i vyjádřit, čehož navrhovatel využil.

VI d. Posouzení zákonnosti opatření obecné povahy a posouzení souladu opatření obecné povahy se zásadou proporcionality

47. Zdejší soud přistoupil ke čtvrtému a pátému kroku algoritmu společně, neboť spolu úzce souvisejí. Zákonným (právním) kritériem rozhodování veřejné správy obvykle bývá jak věcná správnost přijatého rozhodnutí, tak jeho přiměřenost (proporcionalita), neboť jen věcně správné a přiměřené rozhodnutí je také rozhodnutím zákonným. Obě kritéria není ani vhodné od sebe v praxi uměle oddělovat a řešit složité doktrinní otázky rozhodnutí zákonných a současně věcně nesprávných (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116).
48. Navrhovatel spatřoval rozpor napadeného opatření obecné povahy s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť veřejný přístup na účelovou komunikaci lze omezit pouze v případě, že je to nutné k ochraně oprávněných zájmů jejího vlastníka.
49. Dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.*
50. Specialita lesního zákona před obecnou úpravou obsaženou v zákoně o pozemních komunikacích byla potvrzena novelizací zákona o pozemních komunikacích, a to zákonem č. 152/2011 Sb., s účinností od 1. 7. 2011, kdy byl § 7 odst. 1 zákona o

pozemních komunikacích doplněn o výše uvedenou poslední větu (*Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.*) Tímto právě došlo k posílení zákazu vjezdu a stání v lese s motorovými vozidly.

51. Jako příklad zvláštních předpisů zákon o pozemních komunikacích přímo uvádí zákon o lesích (dále taktéž např. zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny).
52. Podle § 20 odst. 1 písm. g) zákona o lesích *je v lesích zakázáno jezdit a stát s motorovými vozidly.*
53. Lesem se podle § 2 písm. a) lesního zákona rozumí lesní porosty s jejich prostředím a pozemky určené k plnění funkcí lesa. Pozemkem určeným k plnění funkcí lesa může být dle § 3 odst. 1 tohoto zákona mj. zpevněná i nezpevněná lesní cesta.
54. Z uvedeného tedy vyplývá, že na lesní cesty se zákaz podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona rovněž vztahuje, neboť se nachází na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Z § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je taktéž zřejmé, že zpevněné i nezpevněné lesní cesty jsou účelovými komunikacemi, neboť se jedná o pozemní komunikace, které slouží k obhospodařování lesních pozemků.
55. V nyní řešeném případě se však nelze ztotožnit s názorem navrhovatele, že se z důvodu právní úpravy obsažené v zákoně o pozemních komunikacích nepoužije § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona. Je tomu právě naopak, toto ustanovení je speciálním ustanovením vůči zákonu o pozemních komunikacích, protože zvláštním způsobem upravuje, resp. omezuje veřejný přístup na účelovou komunikaci, která se nachází na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Zákaz jízdy a stání motorovými vozidly na lesních cestách vyplývající z lesního zákona tedy trvá a orgány státní správy lesů jsou povinny jeho porušení sankcionovat v souladu s § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona (obdobně J. DROBNÍK, P. DVOŘÁK *Lesní zákon: Komentář*. Praha: 2010, Wolters Kluwer, s. 304, dostupné z ASPI [právní stav k 1. 1. 2018]).
56. Vzhledem k volné interpretaci § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích v praxi, kdy předmětná komunikace byla běžně používána jako účelová komunikace, bylo nezbytné ze strany odpůrce, aby dopravní značení na předmětnou komunikaci umístil a zamezil tak porušování zákona. Veřejné užívání lesních cest, které se uskutečňuje v rámci užívání lesů veřejností, není lesním zákonem zakázáno.
57. Co se týče rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 449/2005, na který poukazuje navrhovatel, tak ten podle zdejšího soudu na nyní projednávanou věc nedopadá. Předmětem sporu byla náhrada za užívání cizích pozemků a soudní spor probíhal podle občanského soudního řádu. V této věci účastníci řízení neuplatnili argumentaci přímým odkazem na § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona, který nadto není v rozsudku vůbec zmíněn, a soud rozhoduje v těchto občanskoprávních sporech nikoli na základě úplně zjištěného stavu věci, nýbrž jen na základě jemu předložených návrhů a důkazů. V uvedeném rozsudku je pouze konstatováno, že lesní zákon neomezuje provoz na pozemních komunikacích, kterými jsou mimo jiné i lesní cesty, které tedy lze užívat v rozsahu stanoveném zákonem o pozemních komunikacích.

58. Dále navrhovatel namítal rozpor napadeného opatření obecné povahy s § 78 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť dopravní značení nebylo umístěno z důvodu ochrany bezpečnosti a plynulosti provozu či pro důležitý veřejný zájem.
59. Podle § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu *se dopravní značky, světelné a akustické signály, dopravní zařízení a zařízení pro provozní informace smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem.*
60. Z tohoto ustanovení plyne, že důležitým veřejným zájmem je buď bezpečnost a plynulost silničního provozu nebo jiný důležitý veřejný zájem. Dopravní značení by tak mělo být užito jen tehdy, kdy nevystačí obecná pravidla provozu nebo pokud je nutno tato pravidla zdůraznit, např. z důvodů jejich častého porušování nebo zvýšeného výskytu nehod v určitém místě. Veřejný zájem na ochraně lesa vyplývá přímo z § 1 zákona o lesích, dle něhož *účelem tohoto zákona je stanovit předpoklady pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm.* Mezi důležitý veřejný zájem pro stanovení místní úpravy lze zahrnout např. ochranu veřejného zdraví či v tomto případě speciálně ochranu lesa. V napadeném opatření obecné povahy je veřejný zájem konkretizován nezbytností zamezení vzniku nebezpečných situací při obousměrném provozu, při kterém dochází k poškození krajnic předmětné komunikace, dále jako ochrana majetku před krádežemi dříví, zakládání černých skládek a udržování klidu v lesích.
61. Není pravdou, že by odpůrce nedoložil, že dochází k poškození krajnic předmětné komunikace při vyhýbání vozidel. Na č. l. 32 až 36 správního spisu se nachází protokol o průběhu místního šetření, které se uskutečnilo dne 23. 11. 2017 na předmětné komunikaci (a to na základě námitek navrhovatele ve správním řízení). Protokol je doplněn o fotografie, z nichž je jednoznačně patrné, že předmětná komunikace je velmi úzká pro obousměrný provoz, přičemž vozidla se musí navzájem složitě vyhýbat. Z dokumentace je taktéž zřejmé, že při vyhýbání k rozježdění krajnic dochází, a to nikoli v nepatrném rozsahu.
62. Argument, že umístěním zákazu vjezdu se nezabrání krádežím dříví a zakládáním černých skládek, je zcela spekulativní. Navrhovatel neuvádí, jakými lepšími prostředky by bylo možno těmto nezákonným činnostem zabránit. Dle zdejšího soudu je logické tvrzení odpůrce, že v případě zákazu vjezdu do lesa se alespoň minimalizují možnosti vjezdu osob s takovými úmysly.
63. V opatření obecné povahy by měl správní orgán, který jej vydává, uvést svoje úvahy týkající se nezbytnosti přijetí opatření, a to konkrétně zda navrhované opatření umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, zda opatření a sledovaný cíl spolu logicky souvisí, zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem, zda opatření omezuje své adresáty co nejméně a zda je následek napadeného opatření úměrný sledovanému cíli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98). Zdejší soud dospěl k závěru, že požadovaného cíle, tedy ochrana lesa, nebylo lze dosáhnout jinak. Pokud zdejší soud, stejně jako odpůrce a osoba zúčastněná na řízení 1., dospěl k závěru, že lesní zákon je vůči zákonu o pozemních komunikacích zákonem speciálním, zákaz vjezdu do lesa je tak dán přímo zákonem. Nezbytnost umístění dopravního značení na předmětnou komunikaci vyplývá z vyjádření jak účastníků řízení, tak osob zúčastněných na řízení,

neboť se všichni shodují na tom, že tato komunikace je užívána místními obyvateli z nebo do obce Březnice či za zaměstnáním poskytovaným osobou zúčastněnou na řízení 2. Pokud objízdná trasa mimo předmětnou komunikaci je dlouhá pouhých 7 km, jak uvádí osoba zúčastněná na řízení 2., považuje zdejší soud takové zdržení v délce několika minut za zcela přiměřené účelu napadeného opatření obecné povahy.

64. Zdejší soud taktéž připomíná § 20 odst. 4 lesního zákona, dle něhož *vlastník lesa může povolit výjimku ze zákazů uvedených v odstavci 1 písm. a) až k).* Pokud by touto výjimkou byla porušena práva jiných vlastníků lesů, rozhodne na návrh vlastníka lesa orgán státní správy lesů. Osoba zúčastněná na řízení 1. tento postup nevylučuje, naopak dle svého vyjádření s ním přímo počítá.
65. Pokud navrhovatel uvedl, že z důvodu zákazu vjezdu na předmětnou komunikaci byla zvýšena hustota provozu v obci Březnice, tak toto tvrzení považuje zdejší soud za účelové, neboť následně navrhovatel tvrdí, že frekvence na předmětné komunikaci není natolik vysoká, aby byla výrazně poškozována.
66. Po provedeném přezkumu napadeného opatření obecné povahy musel tedy zdejší soud dospět k závěru, že obsah tohoto opatření není v rozporu s platným hmotným právem a je zcela přiměřeným prostředkem.
67. Navrhovatelem předložený důkaz studií „Měření intenzit v obci Březnice“ zdejší soud neprovedl, neboť tato studie byla vypracována v září roku 2017, tj. před vydáním napadeného opatření obecné povahy, a nemůže z ní tedy vyplynout, jak se v obci Březnice, z důvodu zamezení vjezdu na předmětnou komunikaci, zvýšil provoz. Osobou zúčastněnou na řízení 1. předložené důkazy dopisem obce Březnice ze dne 24. 2. 2011 a fotografií odpadu nebylo třeba provádět pro nadbytečnost, neboť nezbytnost vydání napadeného opatření obecné povahy byla prokázána na základě jiných skutečností a dopis ani fotografie tyto závěry nemohou vyvracet.
68. Návrh je tedy nedůvodný a zdejší soud jej proto podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

VII. Náklady řízení

69. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Navrhovatel ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.
70. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení (ostatně osoby zúčastněné na řízení takové důvody ani netvrdily).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. dubna 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu